

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 855/2018
04.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 28/16 од 12.12.2017. године и Вишег суда у Шапцу Кж 174/18 од 24.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2018. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 28/16 од 12.12.2017. године и Вишег суда у Шапцу Кж 174/18 од 24.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 28/16 од 12.12.2017. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђена на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка плати приватном тужиоцу ББ износ од 170.460,00 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 174/18 од 24.04.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Филиповића и пресуда Основног суда у Лозници К 28/16 од 12.12.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Драган Филиповић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Филиповића је неоснован.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да окривљена критичном приликом није предузела радњу извршења предметног кривичног дела, већ је изговорила предметне речи на главном претресу у одбрани свога права и заштити оправданих интереса без намере омаловажавања окривљеног, стајући на правно становиште да се у конкретном случају на радње окривљене има применити одредба члана 170. став 4. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 170. став 1. КЗ прописано је да ће се новчаном казном од 20 до 100 дневних износа или новчаном казном од 40.000,00 до 200.000,00 динара казнити онај ко увреди другог.

По оцени Врховног касационог суда, према законском опису овог кривичног дела радња и последица су заједно обухваћене, дакле, ради се о изјави или другој радњи којом се по објективној оцени изражава омаловажавање одређеног лица.

Одредбом члана 170. став 4. КЗ прописано је да се неће казнити за дело из ст. 1. до 3. овог члана учинилац, ако је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког свог права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учинио у намери омаловажавања.

Следствено изнетом, овај основ искључења постојања кривичног дела може постојати уколико је остварен објективни услов који се огледа у томе да је увредљива изјава дата у оквиру одбране неког права или заштити оправданих интереса, док

субјективни услов јесте да код оног чија изјава објективно представља омаловажавање неког лица, односно повреду његове части, није постојала намера омаловажавања.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, а сходно напред цитираним законским одредбама и датом тумачењу истих из упућених речи окривљене приватном тужиоцу и то да је лопов, да краде и сече шуму несумњиво произилази да је окривљена ове речи приватном тужиоцу упутила управо у намери омаловажавања истога и следствено томе, по оцени Врховног касационог суда и из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена критичном приликом предузела радњу извршења кривичног дела у питању односно увредила приватног тужиоца ББ упутивши му речи да је лопов, да краде и сече шуму и на тај начин је проузроковала наступање забрањене последице сходно одредби члана 170. став 1. КЗ и датом тумачењу исте од стране овога суда.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљене да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.